

Maria de Besora ensenyant-me una planta espinosa, rodona, alta, de color verd fosc, 1954. Té tot l'aire de ser una denominació formada per apotecaris o herbolaris *lupi cardua* 'cards de llop', oportunament puix que és espinosa com un card, i es troba per aquelles muntanyes feréstegues, abundants en ramadets que el llop empaïta.

Llop-mari és un dels noms catalans de la foca o BELLMARI, i és justament d'un dels rars trajectes de les nostres costes on apareixen de vegades algunes focs, que en tinc nota: poc al SO. del Cap de la Nau hi ha la *Cova del lob mari*; i un poc més enllà (cap a Cala-Blanca) hi ha un altre accident coster dit *La Llobatera*, que deu alludir al mateix (1964); també a Santa Pola és coneguda una *kóva l lomari* i em digueren que per allà a la *Pedra del Marrano* «hi han agarrat *lomarins*» (1963). Registrat ja per Belv., i el DTo. de 1670 només amb nom incomplet: «*llop, peix: phoca; vitulus marinus*».

Llop-volant [Costa i Llobera] i com a terme de Marescaia, *D'Amen*.

CULTISMES: *Lupanar* [DFa.], pres del ll. *lupānar*, -aris, 'bordell', derivat de *lupa* en el sentit de 'cortesana, prostituta'. *Lupi. Lupus*.

Del gr. *λύκος* 'llop', germà del mot llatí. *Liceu* [-eo, Lab. 1840], pres del ll. *Lycēum*, i aquest, del grec *Λύκειον*, 'escola on ensenyava Aristòtil', nom que pròpiament designava l'adjacent temple d'Apol·lo, i derivava del sobrenom d'aquest déu, matador de llops; *liceista*: concurrent a un liceu o al teatre del Liceu (de l'Òpera de Bna.): Pitarra és autor de la Farsa *Liceistes y Cruzados*, on es recorda l'apassionada lluita que mantenien a la segona meitat del S. XIX els partidaris acèrrims dels dos teatres d'òpera de Barcelona, aquest i el de la Santa Creu.

Cpr.: *Licantropia* [Lab. 1840], derivat parasintètic dels grecs *λύκος* 'llop' i *ἄνθρωπος* 'home'. *Licopodi*, compost savi amb *πούς, ποδός*, pròpiament 'peu de llop'; *licopodiàcies*. *Licoperdàcies* [DFa.], d'un nom de planta, pròpiament 'pet de llop', format amb el grec *πέρω* 'jo em peto'.

1 Doble nom que podria suggerir que hi hagués hagut confusió entre els parònims germànics *Wulfila* 'llop petit' i *Uuwila* ('òliba') > *Oliba*; però la cita següent mostra que el cas no es repeteix. Casual? Però hi degué haver nexa semàntic: llop i òliba es tenen per animals esquerps, sinistres, d'auguri mortal. — 2 Noensem a derivar el mot de la mateixa arrel *h-l-b* d'on ve *lleba* i el cast. *falleba*; car llavors tindria *ba-* inicial en àrab i hi hauria algun rastre de tal inicial en cast. o català; i d'altra banda un àr. **balába* d'aquesta arrel no existeix. — 3 Que a tort hom havia volgut confondre amb un cors *gòbiu* (i en part *lòbbiu*) que signifiquen altra cosa («ventriglio, gozzo degli uccelli») i que junt amb el toscà *gobbio* provenen del ll. INGLUVIES. MLWagner, *Litbl.* xxxvii, 384, ja redreça en l'essencial aquest error (potser no hi ha ni tan sols els encreuaments que ell admet).

LLISTA CORRELATIVA DE DERIVATS I COMPOSTOS: *lloba, llobada, llobina* 'disposició de la llaurada', *llobàs, llobinells, llobarret, llobarró, llobarrot, lloberó, llobat, llobatell, llobatí, llobató, llobarret, llobarró, llobarrat, llobarràs, llobatiu, llober, lloper, llobera, llobatera, llobatera, llobarer, llobí, llobina* 'llegum', *llobinada, llobinar, llobinasses, llobiner, llobinera, llobina* 'peix (veg. infra), *llopada, llopata, llopejar, llopenc, lloper, llopós, enllop, enllopament, allop, llobarro, jabarro, llibarro, llobina, lloba* 'mena de pany', *lupa, lópies, lópis, llúpia, llúbia, llupia, llobia, lloba* o *llobacarda, llopicarda, llobicarda, llop-mari, llomari, llopvolant, lupanar, lupí, lupus, liceu, liceista, licantropia, licopodi, licopodiàcies, licoperdàcies*.

Llopada, V. *llop* *Llopard*, V. *lleopard* (LLEÓ) *Llopatera, lloper, llopvolant*, V. *llop* *Lloquera, lloquerada*, V. *lloca*

LLOQUETEU, nom comarcal d'una mena de llisquet o pestell, d'una forma occitana *louquetèu* manllevada del fr. *loquetteau* 'petit llisquet', derivat de *loquet* 'llisquet', el qual és manlleu del neerl. mj. *loke* 'pany' (angl. *lock*, ags. *loca*, b-al. ant. *lok*, esc. ant. *lok*). □ 1.^a doc.: 1900, Mrn Vayreda.

«La Rectoria era tancada, mes no estaven tan desprevinguts sos habitants, per quant tiraren el cordill del *llucateu* abans de que els arribats truquessin a la porta; entraren a la lliça i ja al cap de l'escala sortien a rebre'ls ---» (*Sang Nova* 1, 26, i un altre passatge); «arran de la finestra per hont havian entrat, la que dexaren ajustada, després de llevar els *llucateus* que 'l moliner havia posats», id. (*Puny* 1 v, 107; 4, 86). No és pròpiament mot occità (manca TdF), sinó francès a provençalat, que el FEW (xvii, 474b27) solament registra com a francès des de 1686 «petit loquet d'un vasistas etc.», i a Lió com a «loquet».

LLOR (planta), del ll. LAURUS id. □ 1.ª doc.: 1309 (*AlcM*).

«Lo bisba --- e clero de la Seu --- féran gran cerca per tota la ciutat portant garlandes de *lor* e olivera al cap, e brots en la mà de olivera e *lor*, per senyal de tant gloriosa conquesta», *Manual de Novells Arditis*, a. 1492 (III, 93). Ja des d'antic, *llor*, substituït per *llorer* en l'estil parlat i en el corrent de la llengua escrita, caigué en un relatiu desús; restà amb un valor rellevat o emfàtic: àdhuc en els nostres dies se sent en boca principalment de dones d'edat, quan volen ponderar els flairosos ingredients de la bona cuina (un estofat «amb una fulla de *lor*» he sentit des d'infant a l'àvia, mare, ties), i en aquest mot per extraordinària excepció la -r es pronuncia en totes les àrees dialectals. És clar que més en l'alt estil dels poetes: «só 'l llamp que a les aygues obrí passadís, / qui ofega les Hidres, qui'ls buytres aixala: / per eixos só Alcides, / per tu, dèbil cura, só un *llor* vincladís», *Atl.* vi, 39e.

En l'antic romanç «El Castig» que recollia a Vic Verdager per a Milàf (*Romlo.*, 18) unes versions porten *llor* altres *llorer*: «Ara ve 'l sant diumenge - el